

"Морето в мен"

Есе

Родена съм в град на брега на морето. И то е в мен, в сърцето ми. Бушуват вълните, разбиват се в пясъка, а после изведнъж утихват. Носи се песен, а аз се смея.

Днес морето е с цвят на топаз. Слънцето грее и хората, около мен са излезли да се поразходят. Щастлива съм. Създала съм нещо свое. Спечелила съм малка победа по пътя към това да порасна.

В друг ден морето е с цвят на сапфир. Днес искам да си остана в леглото и да поплувам из някой приказен свят. Книгата е разтворена пред мен. Губя усещане за пространство и време. Вече съм другаде. Там има дракони и красива принцеса. Има и море. Бурно и страшно, нощ е. Но, когато настъпи изгревът на слънцето, то ще утихне. На запад ще се появи светлина в човешки облик и доброто ще победи.

Веднъж, наскоро морето беше с цвят на тюркоаз. Тогава срещнах някого и се влюбихме.

Нощ е. Стоя будна в леглото си. Не мога да заспя, също като морето. В ума ми има нещо. Блести като диамант.

Съкровище!

Пирати. Буря. Кораб. Капитанът знае, че няма спасение. Ще се разбият. Отива в каютата си и заключва вратата. Пада на колене и разхвърля завивките си. Бърка дълбоко под гъшия пух на матрака и напипва нещо твърдо и дървено. Сандъче. Изважда го и пръстите му минават по сложната дърворезба. Стариият пират стисва ключа, който виси на гърдите му. По тялото му се стича пот, макар че навън студените вълни заливат кораба. Ако потъне, всички ще се издавят. Най-близката суша е на шестдесет мили от тях. Но морският вълк знае. С тях е свършено. За това сега бърза и отключва сандъчето. Вътре поставя парче от ризата си, на която е надраскал с кръв координатите на острова. Заключва го и завързва ключа с парче корабно въже за него. След това се обляга на скрина пълен с дрехи и скъпоценности и спокойно отпива от захвърленото на пода шише. Ромът се разнася по гърлото му, а морето взема кораба в своя вечен плен.

След няколко века един младеж ще намери изхвърлена на пясъка сандъче с ключ. Вътре ще има парче от риза, която някога е била бяла. На нея ще бъде нарисувана карта, водеща до таен остров. Момчето, защото въпреки че е почти пълнолетен, все още разсъждава като момче ще ми я покаже и двамата ще тръгнем към едно в търсено на съкровище, наречено любов. Тогава морето ще изглежда просто синьо, макар че и двамата ще знаем, че водата е прозрачна. Ще мине време и морето ще блести в различни оттенъци.

Вятърът развява косата ми и разпръсква записките ми. Написах историята за пиратския кораб преди точно десет години. Изобщо не смятах, че ще види бял свят, но от чисто любопитство я публикувах в училищният вестник. И спечелих стипендия. Няколко литературни конкурса по-късно любимото ми издателство я издаде в сборник с други морски истории. Още помня речта си: "Благодаря на семейството ми, че ме направи добър човек и благодаря на морето в мен, което е една неспирна стихия от чувства и вдъхновение!"